L. J. Smith

Temné vízie

VÁŠEŇ

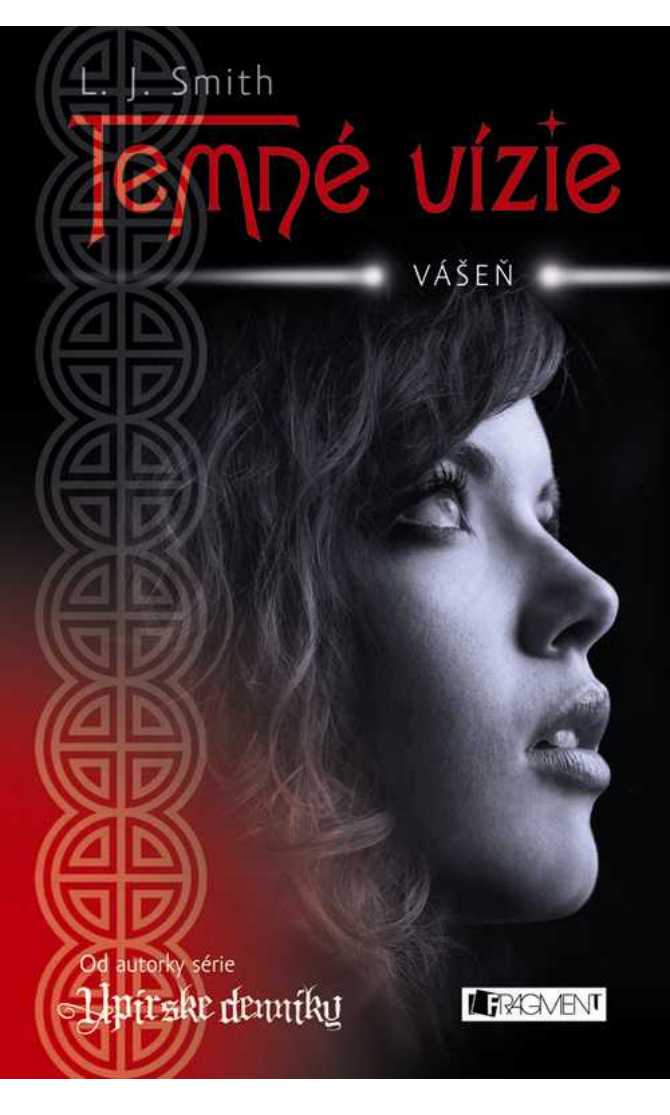

Od autorky série

Upírske denníky

FRAGMENT

Vášeň

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

FRAGMENT
čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:
Temné vízie 1 – Zvláštna sila
Temné vízie 2 - Posadnutosť

L. J. Smith
Temné vízie 3 – Vášeň – e-kniha
Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Temné vízie

VÁŠEŇ

L. J. Smith

FRAGMENT

Pre Pata McDonalda,
mimoriadneho redaktora, ktorého bystré
postrehy pomáhali utvárať moje predstavy
a ktorého bezhraničná trpezlivosť
mi ich dovolila zdokonaliť.

1. kapitola

Keď hlboké nočné ticho prerušil psí štekot, Gabriel letmo zdvihol zrak a spozornel. Po chvíli sa však znova dokonale sústredil – práve sa dobýjal do domu.

Zámka nedokázala dlho vzdorovať jeho pakľúču a dvere sa čoskoro otvorili.

Gabriel sa usmial.

Štyria ľudia v dome nespali. Jednou z nich bola Kaitlyn. Prekrásna Kaitlyn s ryšavými vlasmi. Škoda, že ju možno bude musieť zničiť, ale odteraz je aj jej nepriateľom. Nemôže si dovoliť slabosť.

Teraz pracuje pre pána Zetesa a on niečo potrebuje – úlomok posledného dokonalého kryštálu na svete. Kaitlyn ho má a Gabriel si ho vezme.

Je to veľmi jednoduché.

Ak sa mu v tom niekto pokúsi zabrániť, bude mu musieť ublížiť. Aj keby to mala byť Kaitlyn.

V zlomku sekundy ho pichlo pri srdci. Potom jeho tvár stvrdla a ticho sa vkradol do domu.

„Vzdaj sa, Kaitlyn."

Kait sa pozrela do Gabrielových tmavosivých očí.

„Ako si sa dostal dnu?" spýtala sa.

Gabriel sa sladko usmial. „Vlámať sa do domu patrí k mojim novým schopnostiam."

„Toto je Marisolin dom," ozval sa za jeho chrbtom Rob. „Nemôžeš len tak..."

„Už sa stalo. Nečakajte, že vám niekto pomôže. Všetkých ostatných v dome som uspal. Som tu a predpokladám, že viete prečo."

Všetci štyria naňho uprene hľadeli. Keď Kaitlyn, Rob, Lewis a Anna ušli zo Zetesovho inštitútu na výskum paranormálnych javov, prichýlila ich Marisolina rodina. Marisol tu však nebola – kedysi bola asistentkou v inštitúte, ale keďže vedela priveľa, skončila v kóme. Jej rodina bola veľmi milá – a teraz jej Kaitlyn spôsobila ďalšie problémy.

Bolo po polnoci. Všetci štyria sedeli v izbe, ktorú Marisolin brat prenechal dievčatám, rozprávali sa a pokúšali sa prísť na to, čo budú robiť. A potom sa otvorili dvere a v nich stál Gabriel.

Kaitlyn, ktorá stála priamo pred pôsobivým mahagónovým stolom vedľa Marisolinej postele, sa tvárila nepreniknuteľne. Zo všetkých síl sa snažila, aby sa nedali prečítať ani jej myšlienky.

Anna s Lewisom sedeli na posteli a na tvárach mali rovnaké nečitateľné výrazy ako Kait. Robova myseľ vyžarovala len jednotvárne zlaté svetlo. Gabriel sa nemal čoho chytiť.

Na tom však nezáležalo. Pozrel sa na stôl za Kaitlyn a na tvári sa mu rozhostil očarujúci a nebezpečný úsmev.

„Vzdaj sa," zopakoval. „Chcem to a dostanem to."

„Nevieme, o čom hovoríš," vyhlásil Rob neústupčivo a o krok sa priblížil.

Gabriel odpovedal, ale ani sa naňho nepozrel. Stále sa usmieval, no oči mal temné. „O úlomku posledného dokonalého kryštálu," povedal. „Budete mi vravieť teplejšie, alebo si ho mám jednoducho vziať?" Znova sa pozrel k stolu.

„Keby sme ho aj mali, nedali by sme ti ho," vyhlásil Rob. „Zničili by sme ním tvojho šéfa – slúžiš mu teraz, alebo nie?"

Gabrielovi zamrzol úsmev na perách. Trochu prižmúril oči a Kaitlyn videla, ako tmavnú. Jeho hlas však znel pokojne a dobrácky. „Pravdaže, je to môj veľký šéf. A vy by ste sa mu radšej nemali pliesť do cesty, lebo vám ublíži."

Kaitlyn mala slzy na krajíčku. Nemohla uveriť, že sa

to naozaj deje, prosto nemohla. Gabriel tu stál ako úplne cudzí človek a varoval ich pred Zetesom. Pred pánom Zetesom, mužom, ktorý sa z nich pokúsil spraviť psychické zbrane, a predával by ich tým, čo zaplatia najviac. Pokúsil sa ich zabiť, keď sa proti nemu vzbúrili. Na úteku ich prenasledoval až do Kanady a zjavne po nich šiel aj teraz, keď sa vrátili, aby s ním bojovali. Dúfali, že Marisolin dom im poskytne bezpečné útočisko, ale teraz je už jasné, že sa poriadne mýlili.

„Ako môžeš, Gabriel?“ spýtala sa Anna svojím hlbokým, jasným hlasom a Kait vedela, že cíti to isté čo ona. Tvár Anny Evy Whiteravenovej, lemovaná tmavými vrkočmi a zvyčajne vyrovnaná, sa teraz zamračila. „Ako si sa k nemu mohol pridať? Po tom všetkom, čo spravil...“

„... a navzdory všetkému, čo chce spraviť,“ skočil jej do reči Lewis. Lewis Chao bol zvyčajne rovnako veselý ako Anna pokojná, ale teraz bol v jeho mandľových očiach zármutok.

„On je zlý, Gabriel. Je zlý a ty to vieš,“ pridal sa Rob, ktorý sa k nemu blížil zozadu. Ani Rob Kessler nemal vo zvyku vyhrážať sa, no s rozstrapatenými blond vlasmi a planúcimi zlatými očami teraz vyzeral ako anjel pomsty.

„A nakoniec sa obráti proti tebe,“ dodala Kaitlyn, ktorá si sadla oproti Gabrielovi. Uvažovala rovnako ako ostatní: Kaitlyn Fairchildová nebola taká mierumilovná ako Anna a Lewis ani taká dobrotivá ako Rob. Mala

ryšavé vlasy a prchkú povahu. A dymovomodré oči s tmavšími modrými krúžkami v zrenici ľuďom pripomínali pohľad čarodejnice. Teraz Kait tento pohľad neľútostne upierala na Gabriela.

Gabriel Wolf zaklonil hlavu a zasmial sa.

Ako vždy to Kaitlyn takmer vyrazilo dych. Gabriel bol taký pekný, až ju to desilo. Jeho bledá pleť ešte viac zdôrazňovala kontrast s tmavými vlasmi, ktoré pripomínali zamatovú srsť nejakého zvieraťa – jeho menovca. Vlka, dravca do špiku kostí, ktorý sa rád prikráda a pohráva so svojou korisťou.

Isteže je zlý, súhlasil Gabriel. Kaitlyn tie slová počula skôr vo svojej hlave než v ušiach. Zneli pobavene a posmešne. *Aj ja som zlý. Alebo ste si to ešte nevšimli?*

Kait zacítila v spánkoch ihličky bolesti.

Dokázala sa ovládnuť a ani nepípla, ale cítila, ako to Annu, Lewisa a Roba vyľakalo.

Gabriel zosilnel.

Kaitlyn to vnímala cez telepatickú sieť, ktorá ich všetkých spájala. Vytvoril ju Gabriel a bude ich spájať dovtedy, kým jeden z nich nezomrie. Všetci mali paranormálne schopnosti – Rob bol liečiteľ, Kaitlyn videla do budúcnosti, Lewis sa vyznal v psychokinéze a Anna vedela ovládať zvieratá –, ale Gabriel bol telepat. Spájal mysle. Náhodou prepojil mysle ich piatich a teraz boli ako ramená hviezdice: oddelení, ale stále súčasťou jednej bytosti.

Gabriel bol vždy najmocnejší z nich, no teraz Kaitlyn otriasla jeho sila. Jeho duševný hlas znel síce pobavene, ale zároveň bol ako rozžeravený kutáč, ktorý vypaľoval slová priamo do jej mozgu.

Popri ňom Lewisova myšlienka znela slabo a vzdialene. *Bojím sa*.

Kaitlyn ho preletela zrakom a zistila, že to nemal nikto počuť. To bol problém telepatickej siete, ktorá ich prepájala a udržiavala nablízku. Udržiavala ich príliš blízko a niekedy odkrývala ostatným ich súkromné myšlienky. Boli v nej úplne nechránení, obnažení pred ostatnými. Neschopní čokoľvek skryť.

Vtom si Kait niečo uvedomila a pozrela sa späť na Gabriela.

„V tom to je, však?“ povedala. „Preto si odišiel. Nedokázal si uniesť takú blízkosť s druhými ľuďmi. Bolo to príliš dôverné.“

„Nie.“

„Gabriel, my všetci sa cítime úplne rovnako,“ Anna nadviazala na Kaitinu tému. „Všetci by sme chceli trochu súkromia, ale sme tvoji priatelia.“

Gabriel sa divoko usmial. „Nepotrebujem priateľov.“

„No máš ich, chlapče,“ povedal Rob ticho. Priblížil sa o ďalší krok, chytil Gabriela za rameno a bez námahy ho obrátil k sebe.

Kaitlyn v sieti pocítila Gabrielovu zlosť, v ktorej sa skrý-

val aj úľak. Rob si to nevšímal. Rozprával ticho a vážne, pritom hľadel Gabrielovi priamo do očí. Jeho hnev sa vytratil a s ním aj zvyčajná rivalita, ktorá vládla medzi nimi dvoma, súperenie o postavenie. Robovu pýchu premohla jeho vnútorná statočnosť. Snažil sa vcítiť do Gabriela.

„Sme viac než priatelia," povedal. „Sme súčasťou jeden druhého, my všetci. To si z nás spravil ty. Prepojil si nás, aby si nám zachránil životy, a teraz nám vravíš, že si prebehol na stranu tých zlých? Že si náš nepriateľ?" Pokrútil hlavou. „Tomu neverím."

„Práve preto si naivný hlupák," zasyčal Gabriel rovnako tichým, no krutým a hrozivým hlasom. Nepokúsil sa vymaniť z Robovho zovretia. „Ver tomu, sedliak, lebo ak sa so mnou budeš zahrávať, oľutuješ."

Rob pokrútil hlavou. V očiach mal výraz, ktorý Kaitlyn veľmi dobre poznala, zuby zaťaté. „Mňa neoklameš, Gabriel. Správaš sa ako hlúpy zurvalec, ale ty taký nie si. Si múdry. Si jeden z najmúdrejších ľudí, čo som poznal. Mohlo by z teba niečo byť..."

„Ja som..." skočil mu do reči Gabriel, ale Rob pokračoval. Vľúdne a nástojčivo.

„Správaš sa, akoby ti nezáležalo na druhých, ale ani to nie je pravda. Všetkých si nás zachránil pred kryštálom, keď sa nás ním Joyce a Zetes pokúšali zabiť. Druhý raz si nám pomohol, keď nás chytili v inštitúte. Ty a Kaitlyn ste nás zachránili pri psychickom útoku v dodávke."

A potom Rob spravil niečo, čo Kaitlyn ohromilo. Poriadne Gabrielom zatriasol. Telepatickou sieťou sa opäť prehnala vlna vyľakanej zlosti, no kým stihol Gabriel čokoľvek povedať, Rob už zase vytrvalo a neodbytne rozprával.

„Neviem, čo sa snažíš dokázať, namáhaš sa však zbytočne. Zbytočne. Tebe na nás záleží. To nemôžeš zmeniť. Prečo to nevzdáš a nepriznáš, Gabriel? Prečo hneď teraz neprestaneš s tými nezmyslami?“

Kaitlyn mala zatajený dych. Neodvážila sa pohnúť, ba ani dýchať. Rob sa prechádzal po visutom lane nad britvami a nožmi. Bol ako vyšinutý, ale fungovalo to.

Gabrielovo telo sa nebadane uvoľnilo a jeho ostražitosť poľavila. Hoci Kaitlyn Gabrielovi nevidela do očí, cítila, že sa rozjasňujú a mizne z nich ľadový chlad. Aj Gabrielova prítomnosť v sieti bola teraz vrúcnejšia – Kaitlyn už nevidela zvyčajné obrázky stalaktitov a ľadovcov. Pod planúcou žiarou Robových zlatých očí sa začali topiť Gabrielove ľadovce.

„Všetkým nám na tebe záleží,“ neprestával sa snažiť Rob. „Tvoje miesto je tu. Vráť sa k nám a pomôž nám zbaviť sa pána Z., dobre? Áno, Gabriel?“

A potom spravil tú chybu.

Rozprával zaujato, vrhal svoje slová Gabrielovi do tváre a Gabriel počúval, akoby nemal inú možnosť, akoby bol zhypnotizovaný. Potom však Rob prešiel na never-

bálnu komunikáciu, aby svoju správu vtisol Gabrielovi priamo do mysle. Kaitlyn vedela, prečo to spravil – telepatia je mocná a dôverná. Príliš dôverná. Jej varovný výkrik zanikol v Gabrielovom výbuchu zlosti.

Vráť sa, povedal Rob. *Vráť sa, Gabriel, dobre?*

Kaitlyn cítila, že v Gabrielovi sa hromadí hnev ako vlna cunami. Rob, pomyslela si. Rob, nie...

NECHAJ MA NA POKOJI!

Gabrielov duševný výkrik mal rovnaký účinok ako fyzický úder. Doslova. Odhodil Roba dozadu a jeho telo sa reflexívne stiahlo v kŕči, keď sa mu signály z jeho vlastného mozgu pomiešali. Dopadol na zem, všetky svaly mal napäté, tvár skrivenú, ruku zovretú v päsť. Kaitlyn z neho cítila číru hrôzu. Chcela sa k nemu rozbehnúť, ale nemohla. Gabriel stál medzi nimi a jej nohy sa nedokázali pohnúť. Aj Anna a Lewis stáli ako prikovaní.

Nepotrebujem nikoho z vás, vyhlásil Gabriel stále s dosť veľkou silou na to, aby ochromil Kaitlyninu myseľ. *Mýlite sa vo mne. Nie som jedným z vás. Nedokážete si ani len predstaviť, čo som, čo sa zo mňa stalo.*

„Ja áno," zasipela Kaitlyn. Mala na mysli to, čo mu spôsobil Zetesov kryštál, čo z neho spravil. Energetického upíra, ktorý potreboval vysávať životnú energiu z druhých, aby sám prežil. Ona už pocítila jeho zuby na svojej šiji. Akoby jej kožu prepichol jediný ostrý zub.

Tá spomienka v nej vyvolala strach, no nie odpor. Aj

keď sa veľmi chcela dostať k Robovi a pomôcť mu, chcela pomôcť i Gabrielovi.

„Nie je to tvoja chyba, Gabriel," zašepkala. „Považuješ sám seba za zlého pre to, čo dokážeš robiť svojou mysľou, ale to z teba spravil kryštál, nie je to tvoja chyba. Nechcel si to. A nie si zlý."

„A práve v tom sa mýlite." Gabriel sa k nej obrátil tvárou, a tak uvidela, že sa upokojil. No v jeho očiach bol už opäť chlad, mrazivé šialenstvo, desivejšie než akákoľvek zúrivosť. Keď sa usmial, Kait na rukách naskočili zimomriavky.

„Už dávno som vedel, čo som," povedal konverzačným tónom. „Kryštál ma nezmenil, len zosilnil moje schopnosti. A donútil ma prijať samého seba." Usmial sa od ucha k uchu a Kaitlyn pocítila primitívne nutkanie utiecť. „Keď máš temnú povahu, môžeš si ju aj užívať. Môžeš ísť tam, kam patríš."

„K Zetesovi," zašepkala Anna, ktorej pekná tvár s výraznými lícnymi kosťami vystrúhala zhnusenú grimasu.

Gabriel pokrčil plecami. „On má víziu. Myslí si, že jedinci s paranormálnymi schopnosťami, ako som ja, majú vo svete svoje miesto – na vrchole. Som nadradený zvyšku tejto všivavej rasy, som múdrejší, silnejší, lepší. Zaslúžim si vládnuť. A nedovolím, aby mi v tom ktokoľvek z vás bránil."

Kaitlyn pomaly potriasla hlavou. Dochádzali jej slová. „Gabriel, tomu neverím. Ty nie si..."

„Som. A keď mi nedáte ten úlomok dobrovoľne, dokážem ti to.“

Znova sa pozrel na stôl. Kaitlyn sa vystrela. Rob stále bezmocne ležal na podlahe, Lewis a Anna vyzerali ochromene. Okrem nej neostal nikto, kto by ho mohol zastaviť.

„Nedostaneš ho.“

„Prac sa mi z cesty!“

„Povedala som, že ho nedostaneš!“ Aj ju samu prekvapil jej vyrovnaný hlas..

Gabriel sa k nej priblížil. Videla a vnímala len jeho sivé oči. *Kaitlyn, nenúť ma spraviť to. Už nie som tvoj priateľ. Som lovec. Vráť sa domov a drž sa čo najďalej od pána Z. a nič sa ti nestane.*

Kaitlyn sa pozrela na jeho peknú bledú tvár. *Ak chceš ten úlomok, budeš si ho musieť vziať násilím.*

„Ako chceš,“ zašepkal Gabriel. Jeho oči mali farbu pavúčej siete. Kaitlyn zacítila pôsobenie jeho mysle ako nemilosrdný, surový dotyk a potom svet vybuchol v nesmiernej bolesti.

2. kapitola

„Kaitlyn!“

Kait nejasne počula Robov výkrik a cítila, ako sa pokúša postaviť. Keď sa mu to nepodarilo, začal sa k nej plaziť. Pre hroznú bolesť hlavy ho cítila len veľmi slabo.

Anna a Lewis boli k nej oveľa bližšie a Kait počula, že aj oni kričia.

„Pusť ju!“

„Čo jej to robíš?!“

Gabriel si ich vôbec nevšímal a neprestával ich trápiť. Bolesť narastala ako oheň. Kaitlyn mala jedinú spomienku, ktorá sa tomu vyrovnala: keď bola v kontakte s kryštálom. S veľkým, nečistým kryštálom, ktorý pán Zetes používal na zosilnenie psychických síl – a na mučenie.

Vlny krvavočervenej pálčivej bolesti rýchlo vrcholili

a opäť slabli a vzápätí ich vystriedala ďalšia vlna. Kaitlyn mala také napäté svaly, že sa nedokázala pohnúť. Nemohla utiecť ani kričať. Nebolo to nijaké hrdinstvo. Nedokázala sa nadýchnuť.

Prestaň s tým, dočerta! Dosť!

Robovi sa k nej nakoniec podarilo dostať. Keď sa jej dotkol rukami, vnímala prúd zlatej liečivej energie, ktorá zatláčala červenú pruhovanú bolesť. Jeho sily ju ochraňovali.

„Nechaj ju," zachripel Rob a ťahal Kaitlyn od Gabriela k posteli.

Gabriel sa zamyslene pozrel na uvoľnenú cestu pred sebou. „Nič iné som ani nechcel," zašepkal.

Otvoril prostrednú zásuvku mahagónového stola a vytiahol z nej úlomok kryštálu.

Kaitlyn sa pokúšala lapiť dych. Rob ju položil na posteľ a stále ju ochranársky objímal jednou rukou. Kait cítila jeho rozochvený hnev aj vydesenú zlosť Lewisa a Anny – a zaskočilo ju, že ona ku Gabrielovi cíti len malú nevraživosť. Tesne predtým, ako ju napadol, mal v očiach zvláštny pohľad – akoby sa musel odvrátiť, aby to spravil. Ani keby musel potlačiť svoje vlastné pocity.

Obrátil sa k nim tvárou a úlomok kryštálu sa zablysol v jasnom svetle halogénovej lampy. Mal veľkosť a tvar malého rohu jednorožca, bol asi tridsať centimetrov dlhý, pokrytý mnohými plôškami. Trblietal sa ako diamant.

„Nepatrí ti," povedala Anna tlmeným hlasom. Ona a Lewis sa pridali k Robovi a ku Kaitlyn a všetci štyria teraz Gabrielovi pripomínali Ligu spravodlivých. „Kait ho dostala od Bratstva."

„Bratstvo," uškrnul sa Gabriel. „Zbabelci, čo sa snažia napraviť svet. Keby som žil v dávnych časoch, pridal by som sa k Temnému vigvamu a vyhladil by som ich."

Nijakí zbabelci, pomyslela si Kaitlyn. Gabrielove slová jej pripomenuli tváre členov Bratstva: Timona, slabého, ale múdreho, Mereniang, chladnej, no bystrej, a netrpezlivého LeShana s prenikavým pohľadom. Boli poslednými, čo zostali z kryštálového ľudu, starobylej rasy, ktorá využívala kryštály. Neplietli sa do ľudských záležitostí – ale kvôli Kaitlyn a jej priateľom spravili výnimku. Vzdali sa svojej moci, aby dali Kait zbraň proti Zetesovi.

„A teraz si pán Z. buduje svoj vlastný Temný vigvam," konštatovala a uprene hľadela na Gabriela.

„Dá sa to tak povedať. Jednotku psychického útoku. A ja ju povediem," vyhlásil Gabriel ľahostajne a pohladil kryštál. Bolo to nebezpečné, to by mu Kaitlyn mohla dosvedčiť. Porezal si prst o jednu hranu a neprítomne zízal na kvapôčku krvi. Akoby od ostatných necítil nijaké nebezpečenstvo. Ani sa neobťažoval na nich pozrieť.

„Toto by vám aj tak bolo nanič," povedal. „Chceli ste s tým ísť k veľkému kryštálu, však? Dotknúť sa ho a spôsobiť rezonanciu, ktorá by ich oba roztrieštila."

Kaitlyn nevedela, ako presne znie vedecká teória. LeShan im povedal len to, že tento úlomok zničí kryštál pána Z. Sledovala, ako kvapka Gabrielovej krvi spadla na podlahu z tvrdého dreva.

„Najprv by ste sa však museli dostať ku kryštálu," pokračoval Gabriel, „a to sa vám nepodarí. Deduško ho má pod zakódovaným zámkom a s tým vám PK nepomôže. Však, Lewis? Uhádnuť osem náhodných čísel?"

Jeho hlas znel skoro veselo a Kaitlyn vedela, že má pravdu. Vďaka psychokinéze, ktorú medzi sebou volali skrátene PK, dokázal Lewis pohybovať predmetmi iba silou myšlienky, ale to by mu nepomohlo prísť na číselný kód.

Lewis trochu očervenel, ale na Gabrielovu otázku neodpovedal. Namiesto toho sa spýtal: „Stále v tom s tebou ide aj Lýdia?"

„Tvoja milá?" uškrnul sa Gabriel. „Na ňu radšej prestaň myslieť. Už je znova v moci svojho otca. Aj tak si sa jej nikdy nepáčil."

Škoda, pomyslela si Kaitlyn. Hoci Lýdia Zetesová bola špeh a zradca, ktorého poslal jej otec, aby ich vysliedila na ceste do Kanady za Bratstvom, Kaitlyn ju tak trochu ľutovala. Byť v moci pána Z. je osud, ktorý by nepriala nikomu.

„Je to tak, ako som povedal Kaitlyn," vyhlásil Gabriel pokojným hlasom. „Mali by ste ísť domov. Ku kryštálu sa nedostanete. Polícia vám nebude veriť – o to sa

deduško postaral. Mimochodom, poradil si aj s tými, s ktorými sa spojili Annini rodičia. A Bratstvo nedokáže pomôcť ani samo sebe. Takže naozaj nie je dôvod, aby ste tu zostávali. Prečo sa prosto nevrátite domov, kým vám nebudem nútený znovu ublížiť?“

Až dosiaľ Rob mlčal – bol na Gabriela taký nahnevaný, že nenachádzal slov. Teraz ich konečne našiel a opäť sa postavil zoči-voči Gabrielovi. Kaitlyn nepotrebovala telepatickú sieť, aby vycítila Robovu zlosť – bola vytesaná v každej línii jeho tela, v planúcich zlatých očiach.

„Si zradca,“ povedal Gabrielovi. „A keď sa k nám nepridáš, budeme s tebou bojovať. Všetkým, čo máme.“

Jeho hlas bol tichý, ale chvel sa. Nie je to len zlosť, uvedomila si zrazu Kaitlyn. Rob je ranený – cíti osobnú zradu. Neveril, že by Gabriel Kait ublížil – a Gabriel mu dokázal, že sa mýlil. Stal sa z toho konflikt medzi nimi, medzi Robom a Gabrielom, ktorí spolu odjakživa najviac bojovali, cítili voči sebe najväčšiu rivalitu, zaujímali najrozdielnejšie postoje.

A ktorí vedeli, ako toho druhého čo najviac naštvať. Rob pokračoval. Jeho hlas už nebol pokojný, ale tvrdý až bezohľadný.

„Vieš, čo si myslím? Myslím si, že Kait sa mýlila – nie je to telepatická sieť, čo ti lezie na nervy. Nie je to tá dôvernosť. Je to sloboda. Musieť sa rozhodovať sám za seba, byť zodpovedný sám za seba. To je to, čo nezvládaš.

Radšej budeš otrokom kryštálu, než by si sa vyrovnal so slobodou.“

Gabriel spustil úlomok a oči mu stmavli. Kaitlyn chytila Roba za ruku, ale zdalo sa, že ju nevníma.

„Mám pravdu, však?“ naliehal Rob a krátko, čudne sa zasmial, akoby mu robilo radosť, že Gabriela ranil. Hlas mal taký zlomyseľný a pohŕdavý, že ani neznel ako jeho vlastný. „Pán Z. ti vraví, čo máš robiť, a to ti vyhovuje. Na to si zvyknutý po všetkých tých rokoch, čo si bol zavretý v base. Došľaka, možno ti to väzenie chýba...“

Gabriel zbledol a udrel ho.

Nie duševne – Kaitlyn mala dojem, že na to je príliš rozzúrený. Udrel Roba päsťou a zasiahol ho priamo do úst. Robova hlava odletela dozadu a Rob spadol.

Plynulými, ľahkými pohybmi predátora sa naňho Gabriel znovu vrhol. Kaitlyn skočila medzi nich.

„Nie!“ Všemožne sa snažila Gabriela zadržať alebo aspoň spomaliť – a zrazu mala v ruke kryštál. Bol chladný a tvrdý. Držala ho a Gabriel, ktorý sa stále usiloval dostať k Robovi, ho pustil.

Lewis s Annou prišli ku Gabrielovi a všemožne sa pokúšali chytiť ho a udržať. Kaitlyn sa podarilo oddeliť od skupiny a vycúvať. Pritískala si kryštál k prsiam. Zdalo sa, že Gabriel si to nevšimol – pohľad upieral na Roba.

Rob sa snažil vstať, a pritom si rukou utieral krv z úst. Zjavne cítil akési zvrhlé uspokojenie z toho, že dokázal

Gabriela vyprovokovať. Kaitlyn si uvedomila, že on už nemyslí, len cíti. Bol stratený vo svojej bolesti, zrade a zlosti a mlátil okolo seba tak, ako ho ešte nikdy nevidela.

Bože, tak strašne sme sa zmenili, pomyslela si a od strachu sa jej zovrel žalúdok. Všetci sme sa zmenili následkom priveľmi tesného kontaktu. Rob bol taký čistý, dobrý – a teraz je zlostný... ako obyčajná ľudská bytosť, prebehlo jej mysľou nevoľky.

Mýli sa – a ja to musím zastaviť. Skôr než sa tí dvaja navzájom zabijú.

„No tak," vravel práve Rob. „Máš odvahu si to so mnou rozdať? Nijaké triky, len naše päste. Si na to dosť veľký chlap?"

Gabriel si napriek Anninej a Lewisovej snahe udržať ho na mieste strhol bundu. K predlaktiu mal priviazaný nôž s akýmsi vystreľovacím mechanizmom.

Super, pomyslela si Kaitlyn a ešte pevnejšie zovrela úlomok kryštálu. Uvedomovala si, že by ho mala dostať do bezpečia. Ale kde to je? Gabriel by ju mohol sledovať kamkoľvek, z jej myšlienok by dokázal zistiť, kam ho ukryla. Navyše, nemôže odísť a tak dopustiť, aby sa Gabriel s Robom pobili na smrť.

Rozhodla sa riskovať.

„Tu je kryštál, Gabriel," povedala. „Mám ho ja – a jediný spôsob, ako ho môžeš dostať, je spraviť to rovnako ako prvý raz." *Dúfam, že to neurobíš,* dodala v duchu.

Sám si vravel, že nám aj tak nebude na nič. Nedostaneme sa ku kryštálu pána Z. – tak prečo na tom záleží? Prečo sa prosto nevrátiš a nepovieš mu, že si ho nenašiel?

Chcela mu dať možnosť úniku. Ak im naozaj nechcel ublížiť...

Gabriel zaváhal. Zovrel pery, oči mu stvrdli, ale na jeho tvári videla neistotu. Chvíľu nehybne stál, a potom znenazdajky vyrazil k nej.

Kaitlyn od strachu a prekvapenia bleskovo zastrela svoju myseľ. Za ňou sa otvorili dvere.

„Hej, vy ste ešte hore?“ ozval sa rozospatý hlas.

Bol to Tony, Marisolin brat, ktorý mal na sebe namiesto pyžamy akési odstrihnuté nohavice. Zamračene si šúchal oči. Nech už Gabriel spravil čokoľvek, aby sa rodina Diazovcov nezobudila, zjavne to pominulo.

„Kto to je?“ spýtal sa Tony s pohľadom upretým na Gabriela. Potom zažmurkal a zamračený výraz sa z jeho tváre vytratil.

„Hej, to si ty! Pamätám si ťa, bol si tu minule. Vrátil si sa po túto brujo, čo?“

Kait napadlo, že má azda väčšiu radosť zo stretnutia s Gabrielom, než keď sa vrátili ostatní. Možno preto, lebo Gabriel s ním mal niečo spoločné – aj on bol drsný chlapec. Alebo preto, že podľa neho mal Gabriel najväčšiu šancu dostať Zetesa. Tony vášnivo nenávidel pána Z. – volal ho El Diablo alebo El Gato, pričom význam

slov bol rovnaký – a túžil, aby skončil v abajo, čiže v pekle, kam patrí.

Všetci v miestnosti stuhli od prekvapenia ako postavy na obraze. Tony bezstarostne rozprával ďalej. Zdalo sa, že nevycítil napätie, ktoré tam panovalo, ani si nevšimol krv na Robovej brade.

„Vidím, že máte cuchillo – čarovný nôž pre Marisol. Nemohol som tomu uveriť, keď mi to povedali. Skutočne starobylé kúzlo, čo? Po tom, čo všetci tí doktori vyhlásili, že už sa nikdy nepreberie... veď my im ukážeme!“ Zazubil sa a jeho zvyčajne zlostné črty takmer žiarili. Potľapkal Gabriela po chrbte.

Kaitlyn sa príkro pozrela na Gabriela a všimla si presne to, čo čakala – nevedel, že úlomok by mohol vyliečiť Marisol. Možno mu to mala povedať, ale nechcela prezrádzať pánu Z. žiadne ďalšie informácie. Určite by si našiel spôsob, ako ich použiť proti nim.

V tejto chvíli to však Gabriela zastavilo. Zdalo sa, že ho Tonyho vďačnosť a dobrá nálada vyviedli z miery. A uviedli do rozpakov.

„No, Gabriel nám pomohol získať ten úlomok,“ pravdivo poznamenala Kait. Keby však Gabriel neprebehol k nepriateľovi, kryštál Bratstva by sa nerozbil, pomyslela si. „A chcel by, aby sa Marisol uzdravila.“

Rob si znovu utrel krv z úst. Zacúval, keď vošiel Tony, a Kaitlyn v telepatickej sieti cítila, že sa upokojil. Gabriel

sa pozrel najprv naňho, potom na Kaitlyn a nakoniec na Tonyho.

„Keď sa toto všetko skončí, poriadne to oslávime," povedal Tony. „Usporiadame parádnu hostinu. Mám zopár priateľov, čo majú kapelu. Len čo bude Marisol lepšie." Prehrabol si kučeravé mahagónové vlasy.

Kaitlyn si pritisla kryštál k prsiam a zdvihla zrak ku Gabrielovi.

Chvíľu na ňu uprene hľadel očami temnými a nevyspytateľnými ako búrkové mraky. Po prvý raz v tú noc si všimla, že na čele má jazvu – kosáčikovitú značku, ktorá mu zostala po dotyku Zetesovho kryštálu. Práve teraz akoby vystupovala z bledej pokožky.

Gabriel zrazu vyzeral unavene. Pokrčil plecami. Privrel viečka a tak zakryl svoje prázdne oči.

„Už musím ísť," povedal.

„Môžeš tu zostať," navrhol Tony. „Je tu veľa miesta."

„Nie, nemôžem, ale vrátim sa," posledné slová povedal s dôrazom a ľadovým pohľadom preletel od Kaitlyn k Robovi. Kait bolo jasné, ako to myslel. „Vrátim sa – čoskoro."

Zdvihol svoju bundu a vyšiel z dverí. Kaitlyn si zhlboka vydýchla. Zistila, že úlomok kryštálu zviera tak pevne, až to bolí.

Tony zívol. „Tak čo, ľudkovia, idete už konečne spať? Pripravil som vám spacáky."